

USKO JA EPÄUSKO

Joh. 7:40-52

40. Nämä sanat kuultuaan jotkut kansasta sanoivat: "Tämä on totisesti se profeetta."
41. Toiset sanoivat: "Tämä on Kristus." Oli niitäkin, jotka sanoivat: "Eihän Kristus tule Galileasta!"
42. Eikö Raamattu sano, että Kristus on oleva Daavidin jälkeläisiä ja tuleva pienestä Beetlehemistä, Daavidin kotikaupungista?"
43. Näin kansassa syntyi erimielisyyttä hänen tähtensä.
44. Jotkut heistä tahtoivat ottaa hänet kiinni. Kukaan ei kuitenkaan käynyt häneen käsiksi.
45. Palvelijat palasivat ylipappien ja fariseusten luo. Nämä kysyivät heiltä: "Miksi te ette tuoneet häntä tänne?"
46. Palvelijat vastasivat: "Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."
47. Fariseukset sanoivat: "Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne?"
48. Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen, tai kukaan fariseus?
49. Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu."
50.
Nikodeemus, joka oli aikaisemmin käynyt Jeesuksen luona ja oli yksi heistä, sanoi heille:
51. "Tuomitseeko lakimme ketään, kunnes häntä on kuulusteltu ja otettu selville, mitä hän on tehnyt?"
52. He vastasivat: "Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

Usko vai epäusko

Kummalle puolelle Sinä astut, kun kuulet Jeesuksen kutsun? Kuulutko niihin, jotka ottavat sen vastaan ja tulevat Hänen luokseen ja niihin, jotka torjuvat sen tavalla tai toisella, joko rajummin tai hillitymmin? Sunnuntaiimme aihe "usko ja epäusko" lähtee liikkeelle siitä, että Jeesukseen on pakko ottaa kantaa. Jeesus Kristus ja Hänen esittämänsä kutsu jakaa ihmiset.

Jeesuksen julkinen toiminta oli jatkuvaa kuohuntaa ja riitelyä siitä, kuka tuo Nasaretin Mies oikein on? Mutta Jeesus jakaa edelleen. Ei ehkä kiitokuvien ja lasimaalausten Jeesus, mutta se todellinen ja elävä, joka tänäänkin liikkuu keskellämme ja puhuu sanansa kautta, niin että meidän on täysin mahdollista luonnollisilla korvillamme kuulla, mitä Hän sanoo ja ajattelee. Siksi meidän on myös pakko ottaa kantaa Häneen ja Hänen esittämiinsä väitteisiin ja Hänen suureen kutsuunsa tulla Hänen luokseen.

Valinnan väistelymekanismeja

Monella tavalla itsensä yksinäisyyden loukkuun ajanut aikamme suomalainen pyrkii tosin kaikin keinoin välttämään mustavalkoisia asetelmia. Hän haluaisi, että voisimme kaikki kuulua samaan joukkoon ilman intohimoja herättäviä jakoja ja kärkeviä mielipiteitä. Olisi niin paljon kivempaa, kun ei tarvitsisi katsella toisia siihen ja siihen ryhmään, puolueeseen, uskontoon tai kansallisuuteen kuuluvana ulkopuolisena. Kaikilla suomalaisilla on kai jonkinmoinen yhteyden kaipuu vähän siihen malliin, että ollaan kavereita, sillä mehän käydään kuitenkin samassa marketissa ostoksillakin.

Hyvinä hetkinään hän saattaa kyetä jopa sanomaan rakastavansa koko ihmiskuntaa. Sen osoituksena hän antaa silloin tällöin roponsa kauempana kärsivien ihmistenkin hyväksi. Hänelle Jeesuksenkin pitäisi pikemminkin edustaa suurta ihmiskunnan yhdistäjää, laajan rakkauden esitaistelijaa. Jeesuksen oppien seuraavien kiusallinen jako moniin ryhmittymiin syystäkin kiusaa häntä. Eikö tosi uskonnollisuuden pitäisi viedä juuri maailmaa syleilevään yhteyden kokemiseen. Eikö idyllinen joulu Jeesus-lapsineen juuri tätä ihmiskunnalle pyrikin tarjoamaan. Kirkon kaarikattojen hämyssä Jeesuksen tehtävä on toki sisältä päin hiljentää ja valmistaa ihmiset tällaiseen laajasydämiseen yhteyden kokemiseen.

Elämän todellisuus ei välttämättä tosin tätä idylliä ihmiskunnan yhteisyydestä tuo. Kun NATO:n risteilyohjuksia ja ja pommittajia ollaan suuntaamassa yhteen kohteeseen, elämän rajut vastakkainasettelut ovat jälleen edessämme. Ei silti, usein se suomalainen, joka sanoo rakastavansa koko ihmiskuntaa, ei voi millään sietää lähellään jotakin hankalaa tyyppiä.

Usko

Raamatun Jeesus, joka puhuu meille tänäänkin, jakaa ihmiset tiukasti kahteen leiriin: niihin, jotka uskovat Häneen ja tulevat Hänen luokseen, ja niihin, jotka työntävät Hänet luotaan. Jako uskon ja epäuskon välillä on selkeä ja voimakkaasti elämän todellisuutta muovaava.

Usko kuulee Jeesuksen kutsun, menee Hänen luokseen ja saa Hänen tuntemisessaan sydämensä syvintä tyydyttävän vastauksen. Uskova jää Jeesuksen seuraan, liikkuu ja kulkee Herran kanssaan saaden kaiken aikaa uutta elämää Häneltä. Uskovan ja Jeesuksen välillä vallitsee keskusteluyhteys, persoonallinen kommunikaatio, jossa Pyhä Henki jakaa Raamatun sanan kautta Jeesuksen elämää Häneen uskovalle.

Epäusko

Epäuskossa taas ei ole suinkaan kysymys jonkinmoisesta uskon puutteesta, jolle ei nyt oikeastaan voi mitään. Kun kerran ei satu olemaan uskonnollista tyyppiä, minkä sille sitten voi, jos ei usko. Tai oikeastaan ei minulla olisi mitään uskomista vastaan - hyvähän asia se näyttää monelle olevan - se ei vai minulta onnistu. Ei epäusko ole uskon puutetta, vaan selkeää ja tietoista Jeesuksen ja Hänen kutsunsa torjumista. Torjunta tapahtuu tietenkin monella eri tavalla. Joku hylkää Jeesuksen intohimoisella vastustuksella, joku ottaa vain lievän halveksivan tai kyynisen asenteen. Jollekulle riittää vain uteliaaksi sivustakatselijaksi heittäytyminen. Mutta oli tapa mikä tahansa, samasta epäuskosta on kysymys.

Moni osaa puolustella epäuskoaan varsin kristillisesti:

"Ettekö te opetakin, että usko on Jumalan lahja? Minkäs minä sille voin, ettei minulla ole sitä. Jumala ei vain ole antanut sitä minulle."

Totta on, että usko on Jumalan lahja, mutta se ei ole ikään kuin jonkinmoinen ruiske, jonka saatuaan sitten automaattisesti uskoo. Kysymys on persoonasuhteeseen suostumisesta, kun Hän lähestyy Sinua sanallaan.

Kun joku ihminen sanottuaan jonkun asia Sinulle lisää siihen: "Usko vain minua!" joudut välittömästi tekemään valinnan. Otatko sen vastaan, mitä toinen luotettavana sanoi, vai

torjutko sen sillä perusteella, että et pidä henkilöä luotettavana tai tiedät itse mielestäsi paremmin. Jos valitset uskon, se perustuu toisen luotettavuuteen ja sanotuin asian vakuuttavuuteen. Tällainen luottaminenkin ihmiseen on siksi toisen "antamaa" eikä Sinun itsesi aikaansaamaa. Jos kuitenkin torjut sanotun, et usko sitä, se perustuu siihen, että luotat enemmän itseesi ja omaan arvostelukykyysi.

Jeesus tulee siis luoksesi, puhuu Sinulle ja tekee Sinulle tarjouksen totuudellisella tavalla. Usko tarttuu Herraan ja suostuu Herran sanan alle. Usko syntyy siksi Jeesuksen totuudellisen ja armollisen sanan kautta. Epäusko taas uskoo enemmän itseensä ja kykyynsä selviytyä elämän asioista omalla viisaudellaan ja kyvyillään ja torjuu Jeesuksen pois jonkinmoisena vapauden rajoittajana tai mahdottomien asioiden vaatijana.

Suuri kutsu

Saarnatekstimme käsittelee sitä, miten Jeesuksen puhe jakaa ihmiset uskoviin ja epäuskoisiin. Se alkaa näin:

Jeesuksen sanat kuultuaan jotkut väkijoukosta sanoivat: "Tämän täytyy olla se profeetta."

Aivan tekstimme edellä ovat ne sanat, jotka tällaisen reaktion synnyttivät:

Juhlan viimeisenä suurena päivänä Jeesus seisoj ja huusi sanoen: "Jos joku janoaa, tulkkoon minun luokseni ja juokoon. Joka uskoo minuun sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virttoja." Hän sanoi tämän Hengestä, jonka häneen uskovat tulivat saamaan. Henki ei ollut vielä tullut, koska Jeesus ei vielä ollut kirkastettu.

Jeesus esitti tämän suuren kutsunsa Lehtimajanjuhlassa temppelessä suurelle kansanjoukolle. Tänään Hän esittää aivan saman kutsun Sinulle.

"Jos joku janoaa, tulkkoon minun luokseni ja juokoon."

Kutsu on universaali, se kohdistuu jokaiseen ihmiseen, se ei sulje ketään ulkopuolelleen. Sanaan "jano" ei myöskään liity mitään rajoittavaa määrettä. Oli jano sitten hengellistä köyhyyttä, puhtautta kaipaavaa, voimaa ikävöivää tai tunne-elämän tyhjyyttä, laadulla ei ole merkitystä. Kaikella tavalla tuskaisille ja janoisille, ahdistetuille ja puutteellisille kuuluu sama kutsu. *"Jos joku janoaa"*, oli se millaista janoa tahansa, *"tulkkoon minun luokseni ja juokoon."* Jeesus lupaa, että Hän kykenee sammuttamaan millaisen janon tahansa.

Kutsu kohdistuu yksilöön, Sinuun. Siinä on vain Jeesus ja janoinen ihminen. Kutsu ei koske joukkoa eikä ryhmää, vaan jokaista yksityistä ihmistä, vaikka kutsun kuulijoita oli paikalla tuhansittain. Jeesus ja minä. Mitä minä janoan? Mikä sieluni syvimessä huutaa puutettaan? Kristus kutsui silloin ja kutsuu tänään luokseen ja lupaa tyydyttää janoni.

Kutsun jälkiosa ei jää enää puhtaasti persoonalliselle tasolle, vaan koskettaa kaikkia ympärilläni olijoitakin:

"Joka uskoo minuun" - se, joka kuulee kutsuni ja noudattaa sitä - "sillä tavalla kuin Raamattu sanoo, hänen sisimmästään on juokseva elävän veden virttoja." Elävä vesi, jonka Jeesus antaa ei koskaan jää vain saajan omaisuudeksi. Sen vaikutus leviää

ympärille ehkä useammalle kuin osaamme aavistaakaan. Kaikki ne virrat, jotka vuotavat taivaalliselta valtaistuimelta, synnyttävät elämää kaikkialle, mihin ne ulottuvat.

Lehtimajan juhla, jossa Jeesus tämän suuren kutsunsa esitti, viittasi viime kädessä kansan pääsyyn perille lopulliseen lepoonsa. Se oli siis myös lupaus taivaasta. Ilmestyskirja kuvaakin taivaan juuri sellaisena todellisuutena, jossa Jumalan ja Karitsan valtaistuimesta vuotaa elämän veden virta kirkkaana kuin kristalli. Tuo elämää jakava Pyhän Hengen virta on taivaallisen rakkauden ihmeellinen olemus.

Jeesuksen kutsuun kuuluvia kahta lausetta ei saa eikä voi erottaa toisistaan. Kukaan ei voi ohittaa ensimmäistä päästäkseen toiseen. Niin kauan kuin olen janoissani, en kykene kenkään toisenkaan janoa sammuttamaan. Kristus on kakki mitä tarvitsen. Hänessä on enemmän kuin kaikki. Hänessä on ylipursuava elämä, joka sammuttaa janon ja täyttää sielun ja sieluja.

Ainutlaatuista puhetta

Juuri tämän kutsun kuulivat miehet, jotka Sanhedrin, juutalaisten korkeinta tuomio- ja hallintavaltaa pitävä korkein neuvosto, oli lähetetty pidättämään Jeesusta. Siinä he tajusivat sellaista, mitä he kuvailivat:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Mutta mitä tapahtui, kun Jeesus esitti suuren kutsunsa? Kansa jakaantui. Tänäänkin silellä missä Kristus liikkuu, ihmiset jakaantuvat. Niin tulee jatkumaan suureen ja lopulliseen kahtiajaon päivään asti.

Toiset sanoivat: *"Tämä on totisesti se profeetta."* He viittasivat tällä Mooseksen lupaamaan suureen profeettaan, jota he eivät kuitenkaan samaistaneet Messiaaseen. Toiset sanoivat: *"Tämä on Kristus."* Mutta sitten toiset: *"Eihän Kristus tule Galileasta!"* He eivät olleet vain hengellisesti tietämättömiä. He eivät tienneet sitäkään, että Jeesus oli syntynyt Betlehemissä.

Lopulta oli niitä, jotka ilmaisivat avoimen vihamielisyytensä Jeesusta kohtaan: *"Jotkut heistä tahtovat ottaa hänet kiinni"* viedäkseen Hänet korkeimman neuvoston tuomittavaksi. Miksi he olisivat halunneet vangita Jeesuksen? Siksi, että he ymmärsivät Jeesuksen sanojen merkityksen. Vain Jumala kykenee tyydyttämään ihmisen hengellisen janon, vain Jumalasta voi virrata elävän veden virrat. Heidän mielestään Jeesus pilkkasi Jumalaa, koska he eivät voineet hyväksyä sitä, mitä ymmärsivät Jeesuksen tarkoittavan.

Tyhjin käsin takaisin

Jeesuksen suuri kutsu jakoi kansan ja herätti osalla halun vangita Hänet. Mutta miten kävi? Häntä pidättämään lähetetyt miehet palasivat tyhjin käsin takaisin. Sanhedrin oli lähettänyt nämä poliisivoimiinsa kuuluvat miehet pidättämään Jeesuksen, joka oli kansan keskellä temppelissä. Neuvosto istui kokouksessaan odottaen, että Jeesus tuotaisiin tuomittavaksi. Kokous oli muuten lain vastainen, sillä neuvostolla ei ollut lupaa kokoontua sapattina, mutta viha Jeesusta kohtaan oikeutti heidät rikkomaan lakia. Mutta nyt miehet, joiden olisi pitänyt vangita Jeesus, joutuivatkin tunnustamaan, että Jeesus oli vanginnut heidät puheellaan. Se oli aika erikoinen selitys esimiesten käskyjen

laiminlyömiseen.

Mutta miehet olivat oikeassa:

"Kukaan ihminen ei ole koskaan puhunut niin kuin se mies puhuu."

Heille oli puhunut enemmän kuin ihminen, Jumala ihmisenä. Jumalan sanojen merkillinen valta oli sitonut heidät. Mutta kansan johtajat vastasivat heille pilkalla ja halveksunnalla:

"Oletteko tekin antaneet eksyttää itsenne? Onko kukaan hallitusmies uskonut häneen, tai kukaan fariseus?"

On kovin inhimillistä vedota "merkittäviin ihmisiin, tutkimustuloksiin ja mielipidejohtajiin". Kysymys oli puhtaasti ylpeydestä. Nämä miehet, joiden tehtävä olisi ollut huolehtia kansan hengellisestä elämästä, paimentaa ja johtaa heitä Jumalan tuntemiseen lopulta kiroavat kansan, joka heille oli uskottu:

"Mutta tuo kansa, joka ei tunne lakia, on kirottu."

Yksi ääni nousi Jeesuksen puolustukseksi. Nikodeemus, joka kuului siis Sanderiniin, vetosi tiukasti lakiin: *"Tuomitseeko lakimme ketään, kunnes häntä on kuulusteltu ja otettu selville, mitä hän on tehnyt?"*

Mutta hän sai osakseen vain halveksunnan:

"Oletko sinäkin Galileasta? Tutki ja näe, ettei Galileasta nouse profeettaa."

Yksinkertainen usko - monenkirjava epäusko

Usko on yksinkertaista jäämistä Jeesuksen ja Hänen sanojensa varaan. Usko ei ole vaikeaa. Pieni lapsikin voi turvata Jeesukseen. Jeesus on läsnä ja puhuu ja tarjoaa jokaiselle mahdollisuuden uskoa. Ketään ei torjuta pois.

Epäusko voi esiintyä kyselevänä hämmennyksenä, se voi kuultuaan Jeesuksen sanat, jäädä niiden vangitsemiksi ja silti lähteä Hänen luotaan pois. Se voi esiintyä halveksuntana ja aktiivisena vihana.

Nikodeemus

Selkeää uskoa tekstissämme ilmaisi Nikodeemus. Hän kuului juutalaisten hallitsevaan eliittiin, oli eräs aikansa suosituimpia rabbeja, Vanhan testamentin selittäjä. Vaikka hän yhdessä Arimatian Joosefin kanssa edustivat pienetä vähemmistöä neuvostossa, hän nousi puolustamaan Jeesusta ja vaatimaan Jumalan lain mukaista toimintaa. Tiivistyneen epäuskon luonnetta kuvaa se, että hänelle tuhahdettiin ja hänet leimattiin Jeesuksen seuraajaksi. Uskova joutuu ennemmin tai myöhemmin törmäyskurssilla epäuskoisten ihmisten kanssa silloinkin, kun hän menettelee laillisesti ja oikein.

Mikä oli Nikodeemuksen uskon ja uskosta nousseen rohkeuden salaisuus? Hänen rohkeutensahan ei jäänyt vain tähän. Myöhemmin näemme, miten hän yhdessä Joosefin kanssa otti Jeesuksen ristiltä ja hautasi hänet. Näillä toimenpiteillä hän samalla menetti lopullisesti asemansa neuvostossa ja hallitsevassa eliitissä. Usko maksoi hänelle ajallisen aseman, mutta toi hänelle iankaikkisen elämän Herran yhteydessä. Miten Nikodeemus kykeni kaikkeen tähän saman aikaisesti kun Jeesuksen opetuslapset olivat hajaantuneena ja piilossa koloissaan?

Tekstimme kertoo syyn:

"Nikodeemus oli aikaisemmin käynyt Jeesuksen luona."

Hän oli saanut kohdata Jeesuksen oman elämänsä kipeissä kysymyksissä. Jeesus oli osoittanut Hänelle, miten ihminen voi päästä sisälle Jumalan valtakuntaan vain syntymällä uudesti vedestä ja Hengestä. Jeesus oli avannut hänelle uskon salaisuuden.

Jeesus oli palauttanut Nikodeemuksen mieleen päivämme Vanhan testamentin tekstin, jossa napiseva Israelin kansa erämaassa sai synnin tuomiona sekaansa tappavia myrkkykäärmeitä. Vasta omien syntiensä ahdistavista seurauksista, noista käärmeistä, he tajusivat kapinoineensa Jumalaa vastaan. Kun kansa tunnusti syntinsä ja Mooseksen kautta pyysi Jumalalta vapautusta käärmeistä, Jumala ei vapauttanutkaan heitä niistä. Sen sijaan Hän käski nostaa vaskisen käärmeen seipään päähän, niin että jokainen käärmeen purema pelastuisi katsomalla siihen.

Jeesus oli selittänyt Nikodeemukselle, että Hän on se Jumalan lähettämä Uhrikaritsa, joka korotetaan ristin puulle, että jokainen, joka nostaa katseensa Hänen pyhään ristinkärsimyksensä saa kaikki syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen elämän sydämeensä.

Vaikka Nikodeemus ei vielä ensimmäisellä tapaamisella tajunnutkaan asioiden koko syvyyttä, hän tiesi, että Jeesus tietää ja tuntee kaiken hänestä ja vain Jeesuksella on iankaikkisen elämän avaimet. Hän oli tajunnut, että Jeesus oli Jumalan lähettämä, Jumalan ainokainen Poika, joka oli tullut hänenkin syntiensä sovittajaksi. Golgatalla Jeesuksen ruumista ristiltä irrottaessaan hän näki se vaskikäärmeen, jonka katsominen tuo iankaikkisen elämän. Helluntaina Nikodeemus oli varmasti niiden joukossa, jotka saivat tuntea, miten Pyhän Hengen elävän veden virta täytti hänet ylistyksellä ja virta alkoi vuotaa eteenpäin hänen kauttaan.

Nikodeemuksen usko syntyi, kun hän tuli Jeesuksen luo ja sai kuulla Hänen puhettaan. Tänäinkin on mahdollista ylittää epäuskon ja uskon välinen raja. Siitä esimerkki Japanista:

Michikan tie uskoon

Oli aurinkoinen sunnuntai aamu marraskuussa 1988. Jumalanpalvelus Ananin seurakunnassa oli juuri alkanut, kun nuori sairaanhoitajatar Michika astui kirkon ovesta sisään Raamattu kainalossaan. Hän oli ensimmäistä kertaa elämässään kirkossa.

Jumalanpalveluksen päätyttyä hän kertoi tätinsä kehotuksesta jo kolme vuotta lukeneensa Raamattua. Tämä toisella puolella Japania asuva täti oli tullut uskoon ja kastettu. Hänessä tapahtunut muutos ja hänen rakkaudelliset kirjeensä olivat saaneet Michikan kiinnostumaan kristinuskon sanomasta. Mutta mitä enemmän Michika luki Raamattua, sitä tuskallisemmaksi hänen olonsa kävi. Jumalan sanan totuus paljasti hänelle kipeästi, miten hän oli syvästi juuttunut synnin karille. Lopulta hän oli tehnyt rohkeutta vaativan päätöksen lähteä etsimään apua kirkosta. Puhelinluettuolosta hän löysi Ananin luterilaisen kirkon osoitteen ja tuli jumalanpalvelukseen.

Michikalla oli voimakas Jumalan sanan kuulemisen nälkä. Hänen koko olemuksensa huusi apua. "Haluan nähdä Jeesuksen, sen Jeesuksen, joka on muuttanut tätini elämän

uudeksi. Miten minäkin pääsisin kohtaamaan Vapahtajan ja saisin sisimpääni rauhan ja vapauden?"

Pari kuukautta hän kävi ankaraa sisäistä taistelua samalla, kun kävi lähes joka päivä opiskelemassa Raamattua. Jouluaattona hän teki julkisen ratkaisun, kun hän tuli uskovien joulukuoroon keskelle vilkkainta kauppakatua. Hän halusi samaistua kristittyihin, joilla oli se jokin, joka häneltä yhä puuttui.

Mutta toisaalta hän pysyi edelleen kiinni synnin ja syyllisyyden kahleissa. Eräänä sunnuntai-iltana hän tuli jälleen kerran kirkolle. Ennen kuin ehdimme aloittaa Raamatun tutkimisen, hän painoi päänsä alas ja alkoi itkeä. Sitten hän kertoi elämänsä raskaat painot ja taakat, jotka olivat hänen omalla tunnollaan. Sain julistaa hänelle Jeesuksen nimessä ja veressä kaikki synnit anteeksi. Koko hänen olemuksensa muuttui. Herran ristin tuskassa hankittu armo vapautti hänet synnin kahleista ja vei hänet rauhan ja ilon valtakuntaan. Kuukautta myöhemmin hänet liitettiin kasteessa Jeesuksen kuoleman ja ylösnousemuksen osallisuuteen. Ilo Herrassa suorastaan pursui hänen olemuksestaan.

Mutta Michika ei vain saanut nähdä Jeesusta, vaan hänestä tuli myös Herran todistaja. Hänen kotinsa on muuttunut paikaksi, jossa tutkitaan yhdessä Raamattua. Pian hänen uskoon tulemisensa jälkeen eräs hänen potilaistaan sairaalassa alkoi kysellä, voisiko hänkin päästä kirkkoon. Tämä puolisokea mieskin pääsi sisälle Jumalan valtakuntaan ja kastettiin.

Herran seuraajana Michika pääsi myös mukaan sellaiseen paranemisprosessiin, jossa Hänen lapsuudessa saamansa syvät haavat alkoivat kuroutua umpeen. Hän oppi Herran seurassa tajuamaan myös sen, että Herra voi käyttää myös hänen elämänsä kipeimpiä kokemuksia toisten auttamiseksi. Hän toimii tätä nykyä Ananin seurakunnan seurakuntaneuvoston jäsenenä ja on myös seurakunnan taloudenhoitaja.

Entä Sinä?

Niin, miten on Sinun laitasi? Kun Jeesus tulee sanassa lähellesi ja alkaa jakaa ihmisiä uskoviin ja epäuskoisiin, kummalle puolelle Sinä asetut? Jos Sinä haluat päästä sisälle uskoon, niin ota Jeesuksen kutsu vastaan, käy Hänen luokseen ja ala katsella Raamatun sanan kautta Hänen kärsimysmuotoaan ja ylösnousemusmuotoaan. Jeesuksessa löydät elämän. Mutta älä sitten hämmästele, että tämä maailma ei Sinua ymmärrä vaan halveksii Sinuakin tuon Galilealaisen seuraajana.